

Svajonų
ROMANAI

Balzamas

LYNNE MARSHALL

Gyventi čia ir dabar

9,79 Lt / 2013 liepa-rugpjūtis

Knygute.lt

Lynne Marshall

(Lyn Maršal)

GYVENTI ČIA IR DABAR

Romanas

Versta iš Lynne Marshall, The Boss and Nurse Albright, 2010

© Lynne Marshall, 2010

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Filomena Vaitkutė, vertimas iš anglų kalbos, 2013

© Janina Jankauskaitė-Šareikienė, dizainas, 2012

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2013

ISBN 978-609-406-642-9

Elektroninę versiją paruošė Knygute.lt, 2013

Pirmas skyrius

Pakėlęs žvilgsnį nuo stalo Džeisonas susidūrė su įsistebeilijusiomis didelėmis mėlynomis akimis. Savaitgalius jis praleisdavo plaukiodamas, o sekmadienio popietę, neturėdamas ką veikti namie, ligoninėje peržiūrėdavo pacientų laboratorinių tyrimų duomenis ir grafikus. Toji mažutė stovėjo kabineto tarpduryje ir nemirksėdama jį stebėjo.

– Dėdė, – tarė mergaitė. Nusmukęs nuo pečių švarkelis nenukrito tik todėl, kad abi rankos buvo sukišusi į rankoves, o vieną plaštaką, rodydama į jį, atkišo į priekį. Paprasta neužsegama palaidinė, beveik nedengianti apvalaus pilvuko, ir margos kelnės derėjo prie ryškiai žalio švarkelio. Spiralėmis susisukusių šviesiai kaštoninių plaukų sruogos gaubė apskritą veidelį.

– O jūs kas tokios? – Džeisonas stengėsi negalvoti apie dukterį, kurios neryškus paveikslas staiga iškilo prieš akis.

Ilgos grakščios rankos nusileido žemyn ir apkabino vaiką, kuriam buvo dveji, daugiausia treji metai. Hanai buvo ketveri.

- Nagi, čiauškute, sakiau, kad būtum šalia mamos. - Ne taip, kaip kiti tėvai, moteris į mergaitę nesikreipė meilikausiamu tonu, kaip paprastai kalbinami kambariniai gyvūneliai. Balsas buvo sodrus, šiek tiek prikimęs, tokie būna klasikinių filmų aktorių balsai. - Oi, maniau, kad čia nieko nėra, - sutriko moteris.

Džeisono čia ir neturėjo būti, bet vandeny-
nas, buvęs ramus, staiga pasišiaušė, kilo gū-
siuotas vėjas, ir nors saulėje kraujas paprastai
įkaisdavo ir jis nebesijausdavo toks vienišas,
šiandien to neįvyko. Todėl ir nusprendė padir-
bėti.

- Pamaniau, kad verčiau padirbėsiu prieš už-
plūstant naujų ligonių bangai kitą savaitę. - Jis
atsistojo ir ištiesė ranką. - Esu Džeisonas Ro-
džeris, šiame skyriuje dirbu šeimos gydytoju.

Jaunoji moteris taip pat padavė ranką. Del-
nas buvo vėsus ir dailus, kaip ir visas kūnas.
Džeisonui patiko, kad moteris beveik jo ūgio ir
kad ji ir dukra visą laiką žiūri į jį.

- O aš - Klerė Olbrait, praktikuojanti slaugė,
- tarė persimetusi vaiką per klubą. - Manau,
kad tų naujų ligonių srautas bent iš dalies pri-
klauso ir nuo manęs. - Ji nusišypsojo, parody-
dama baltus lygius dantis. - Nedalyvavote po-
sėdyje, kai mane priėmė.

- Ne. - Džeisonas paleido ranką ir pasitrynė kaklą. - Tą darbą palieku kitiems.

Filas, Džonas ir Renė neleido jam per šiuos ketverius metus emociškai palūžti. Gerai jausdamasis padėjo klinikai tvarkytis su didėjančiais sunkumais. Jis nežinojo, ką būtų daręs ar kur atsidūręs, jei šalia nebūtų buvę draugų gydytojų.

Pelenų spalvos moters plaukai mainėsi krentant šviesos ruožams. Kakta aukšta, rusvi antakiai gražiai derėjo prie šviesiai rudų akių. Nosis ir smakras buvo griežtų linijų, ir tai jam patiko. Vyras nusuko akis.

Ji iš tikrųjų graži, bet Džeisono tai nedomino. Jis rūpinosi tik savo, gydytojo, darbu ir ligoniais, visa kita nerūpėjo. Visiškai.

- Vaikščiojau koridoriais. - Klerė, regis, nežinojo, ką sakyti. Džeisonas jai nepadėjo, stovėjo kaip idiotas ir kaip visada žvelgė nematančiu žvilgsniu. - Man patinka šis pastatas, - ji prisipažino. Akys sublizgo prakalbus apie medicinos klinika paverstą trijų aukštų Viktorijos laikų statinį. - Kai važiuodavau pro šalį ir pamatydavau iškabą *Vakarų pakrantės gydymo įstaiga*, tardavau sau: kada nors ir aš čia dirbsiu, ir štai aš čia.

Moters entuziazmą Džeisonas Rodžeris priėmė su širdgėla. Nuo jos dvelkė idealizmu ir viltimi – tuos dalykus seniai pamiršo. Nepajėgdamas sugalvoti tinkamo atsakymo, Džeisonas tylėjo ir buku veidu spoksojo priešais save.

Prieš keletą metų paragintas žmonos šį pastatą kartu su partneriais įsigijo bendram verslui. Jam patiko šis namas. Tada ir jo akys dar švytėjo optimizmu kaip dabar panelės ar ponios Olbrait akys.

– O čia Džina.

Moteris nuraudo, plačiai nusišypsojus skruostuose išryškėjo duobutės – šypsena buvo užkrečianti. Bet Džeisonas jau seniai liovėsi šypsotis.

Mažoji droviai įsikniaubė motinai į petį. Tikriausiai suprato, kad Džeisonas nėra iš tų žmonių, kuriems patiktų tyras žvilgsnis ir švytinti šypsena.

– Sveika, Džina. O jus, ponija Olbrait, sveikinu pradėjus dirbti pas mus.

Išbėrė tuos bereikšmius žodžius vien todėl, kad norėjo atrodyti jautrus, bent vaiko akyse. Daugiau išspausti nesugebėjo. Nė kiek nesutrikusi Klerė linktelėjo galvą. Ant klubo užso-

dintas vaikas muistėsi ir prašėsi žemyn. Moteris nuleido dukrą ir, prilaikydama mergytę už petukų, netarusi nė žodžio, nusivedė koridoriumi.

Taigi medicinos įstaiga pasamdė dar vieną, jau penktą, seselę. Atsisakius viso gydytojo etato, nuspręsta, kad pakaks diplomuotos seselės. Be įprasto darbo ligonių priėmimo skyriuje, jai turėjo būti patikėta rūpintis sergančių diabetu ir per daug cholesterolio turinčių ligonių mityba ir mankšta. Bent šitaip planavo Renė. Naujoji darbuotoja dar galėtų atlikti ir suaugusiųjų, ir vaikų medicininę apžiūrą, taip pat imti gimdos kaklelio tepinėlius tyrimui. Ilgainiui galima sugalvoti ir kitų darbų, kad ji visą laiką būtų užimta.

Renė, kalbėdama apie naująją darbuotoją, užsiminė apie platesnį jos požiūrį į ligonių slaugą, bet nepaaiškino, ką tai reiškia. Jei savo patarimais netrukdyt kitiems dirbti, ar jam turėtų tai rūpėti?

Vis dėlto, priimant penktą darbuotoją į įstaigą, Džeisonui buvo neramu dėl vieno dalyko – ką jis veiks turėdamas daugiau laisvo laiko? Ligoninė jam buvo ne tik ta vieta, kurioje galėjo praktiškai pritaikyti profesinius įgūdžius, bet ir priebėga nuo gyvenimo. Jei neturės daug

darbų, bus priverstas susidurti su išorės pasauliu. Negalėjo leisti, kad tai įvyktų.

- Ne pats draugiškiausias tipas, - Klerė su-
murmėjo Džinai, uždarydama savo kabineto
duris vos per du kambarius nuo gydytojo Ro-
džerio. Dukrelė pasileido per kambarį - šiai
buvo neįdomu.

Nors dailiai nuaugęs, turėjo tiesius, kiek su-
sivėlusius kaštoninius plaukus ir vyriškus vei-
do bruožus, šaltos pilkos jo akys buvo negy-
vos, o ir pats atrodė tarsi išsunktas, be gyvy-
bės. Tai trikdė. Išvydus bereikšmį žvilgsnį, jos
nugara perbėgo šiurpuliukai.

Klerei dingtelėjo, kad Džeisono Rodžerio sie-
la sužeista. Dailus ir seksualus vyriškis, vilkin-
tis pilkais vandensvydininko marškinėliais ir
vėjastriuke, nors ir atrodė gyvybingas, giliai
viduje buvo pažeistas ir nesugebėjo bendrauti.

- Vienas žmogus gali tave suprasti, gydyto-
jau Rodžeri, - ji sušnabždėjo. Mintis, kad su-
prastų pažeistą sielą, ir intrigavo, ir kėlė bai-
mę.

Tai, kad naująjį darbdavį iškart perkando, ne-
jaudino. Šioje įstaigoje įsidarbino siekdama
praktiškai diegti platesnio požiūrio į mediciną

idėjas, o ne ieškodama draugų. Po skyrybų su sutuoktiniu, kad atgautų pasitikėjimą savimi, reikėjo stipraus postūmio.

Juodu susituokė būdami jauni ir svajojo apke-
liauti pasaulį. Po pirmųjų vestuvių metinių Kle-
rė pajuto keistus simptomus, o to nebuvo nu-
matyta jo planuose. Vyras jos neatjautė ir dar
dvejus metus ujo, prikaišiodavo, kad dėl jos
kaltės reikia nutraukti žygį arba ilgadienę ke-
lionę dviračiais. Kai ji, kamuojama nepaaiški-
namų skausmų, priguldavo pailsėti, kaltindavo
apsimetinėjant ir liguistai rūpinantis sveikata.
Po metų Klerė pasijuto nėščia, santykiai lyg ir
turėjo pagerėti, bet patvirtinus galutinę diag-
nozę viskas tik pablogėjo.

Kas buvo, tas pražuvo, kaip sakoma. Ieško-
dama, kaip pagerinti padėtį, ji daug patyrė. Už
tai, kad sugebėjo grįžti į gyvenimą, buvo dė-
kinga netradicinei medicinai ir norėjo pasidaly-
ti žiniomis su pacientais čia, privačioje Vakarų
pakrantės klinikoje.

Ji sau prisiekė, kad naujoje vietoje dirbs taip,
kad ligoniai jaustųsi kuo geriau. Ir ne tik fiziš-
kai. Gydytojas Rodžeris gali lindėti susisukta-
me kokone, gali kyboti žemyn galva kabinete
ir spjauti į aplinkinius – tai ne jos reikalas ir jai
nerūpi. Šis vyras jos nedomina – nebent kištųsi

į darbą.

Džina pribėgo prie lango ir ištiesė pirščiuką į tolumoje mirguliuojantį Ramųjį vandenyną.

– Glazu.

– Tikrai gražu.

Klerė žiūrėjo į puikų vaizdą ir ją užliejo maloni šiluma. Klinika įsikūrusi Santa Barbaros senamiesčio centre, vos per kelis kvartalus nuo Valstijų gatvės, pagrindinio prospekto. Priėjusi arčiau prie lango, pažvelgė pro palmių šakas į molą. Ji jau šio to pasiekė ir buvo ne šiaip seselė, o seselė, baigusi netradicinės medicinos studijas.

Pasinaudos proga ir įrodys, kad pamažu atsi-sakoma pasenusių ir sustabarėjusių medicinos metodų ir pereinama prie nuosaikesnio požiūrio, jog tradicinė medicina turėtų būti derinama su netradiciniais gydymo būdais. Klerės nuomone, gydant žmogų reikėtų matyti visumą, nes žmogus – ne tik kūną, bet ir jausmus, sielą, taip pat socialinius poreikius turinti būtybė. Kai kurių gydytojų pasitikėjimą ji užsitar-navo, kai per pokalbį papasakojo apie homeo-patiją. Jie manė, kad tokia specialistė šiai įstaigai tinkama.

Klerė buvo gyvas pavyzdys, kad lėtines ligas

geriausia gydyti alternatyviais ir tradiciniais metodais. Ji nebeprisiminė, kada paskutinį kartą patyrė vilkligės paūmėjimą, o kasdienius negalavimus ir skausmus sugebėjo kiek įmanoma sumažinti. Mat visur ir visada stengėsi palaikyti pusiausvyrą. Žvilgtelėjo į naujojo bendradarbio kabinetą: Džeisonas Rodžeris turėjo kažką tokio, kas ją trikdė.

Džina apkabino jos kelnėmis aptemptą šlaunį.

– Noliu valgyti.

Klerė nužvelgė porą neišpakuotų dėžučių. Šyptelėjo brangiausiam savo turtui.

– Tuoju duosiu. Tik dar truputį pakentėk.

Dukrytė šypsojosi ir nekaltai žiūrėjo patikliomis akimis. Beveik antra valanda, pietų metas seniai praėjęs. Jiedviem būtina užkasti. Džina gal net snūstelėtų ir Klerė baigtų tvarkytis naujajame kabinete ir šalia esančiame apžiūros kambaryje.

Erdvus laukiamasis Viktorijos laikų stiliaus name su plačiu priebučiu, didžiuliu langu erkeryje ir pilonu įrengtas buvusios svetainės vietoje, valgomasis buvo paverstas priimamuoju ir pirmame aukšte dar liko vietos trims gydytojų kabinetams ir apžiūros kambariams.

Virtuvė, maisto podėlis ir skalbykla virto gydytojų ir seselių poilsio kambariu, o apačioje buvo įrengtas kambarys procedūroms atlikti ir susidėti seselėms būtinus išteklius.

Antrasis aukštas, prieš įkuriant Klerės kabinetą, visas buvo paliktas Džeisonui ir jo šeimos klinikai. Vienas miegamasis pertvarkytas į nediduką laukiamąjį, kitame įrengtas toks pat kaip pirmame aukšte seselių postas ir procedūrų patalpa.

Aukštos lubos ir jas juosiantys lipdiniai su karūnomis patalpą darė erdvesnę, o plokštėmis iškalti kambariai visi skirtingi. Trečias aukštas paverstas sandėliu, bent taip Renė Munro aiškino Klerei, kai prieš pusantros savaitės aprodė patalpas. Džeisono kabineto durys tą dieną buvo uždarytos, o Renė nepabeldė su juo pasilabinti.

Klerė turėjo žnybtelėti sau, kad patikėtų esanti priimta į tokią žinomą ir nuostabią įrengtą medicinos įstaigą. Bet kaip dirbs viename koridoriuje su tuo paniurėliu Džeisonu Rodžeriu?

– Noliu valgyti!

Jei visi taip lengvai ir tiesmukai bendrautų kaip pustrėčių metų vaikai, gyventi būtų daug

lengviau.

- Gerai, nenuorama, eime.

Klerė pagalvojo apie kabinete tūnantį gydytoją Rodžerį ir tai, kad Renė nepakvietė jo į ekskursiją po patalpas. Norėdama padaryti gerą įspūdį, suteiks jam dar vieną progą. Pradariusi jo duris, kyštelėjo galvą vidun.

- Mudvi traukiame į sveiko maisto parduotuvę už kampo pirkti sumuštinį. Gal atnešti ir jums?

Tas nė nepakėlė galvos.

- Tiesą sakant, jau beveik baigiau. Nugriebčiau ką nors pakeliui į namus. Ačiū, kad pasiūlėte.

Ką gi, ji suprato. Rodžeris nori būti vienas ir Klerė jo daugiau nešnekins.

Pirmadienio rytą prisiminė lyg pro miglą. Klerei teko keltis nežmoniškai anksti, kad nuvestų Džiną pas auklę, o pati suspėtų į pusryčius, kuriuos Renė Munro rengė klinikoje jos priėmimo progą. Skaudėjo visus rankų raumenis, nes vakar kilnojo dėžes, pakavo ir išpakavo, todėl skausmui numalšinti teko išgerti dar vieną paskubom išspaustą vaistinių žolių stiklinę. Kol kas viskas klostėsi gerai....